

Siska Mulder

Na Delphine

Nina

Dinsdag 9 december 2008

Nina was de enige wandelaar die zich nog op het strand waagde. Ze had het donker zien worden, maar was zich er niet van bewust geweest. Pas nu ze geen hand voor ogen meer zag, besepte ze hoe lang ze al aan het lopen was. Nukkig sukkelde haar grote hond Bob achter haar aan – oude knar in een wat sleetse bontmantel. Door de felle tegenwind kon Nina nauwelijks ademhalen en haar gezicht stond stijf van de kou. Het oude windjack van Hugo, dat ze weigerde weg te gooien omdat het zo lekker zat, was niet erg winddicht meer. Toch liep Nina stug door, zonder aanstalten te maken om terug te gaan. Huilen ging zo veel makkelijker nu ze de wind de schuld kon geven.

Hugo zou niet weten waar ze bleef en de tweeling zou haar afwezigheid aangrijpen om eindeloos te treuzelen voor het naar bed gaan. Lidie en Casper verwachtten dat Nina ze elke avond voorlas – al konden ze al lang zelf lezen – en ze waren nu bezig in *Dolfje Weerwolfje*. In haar afwezigheid zou Hugo haar taak overnemen, gezeten op de rand van het stapelbed, met zijn nek gebogen en zijn lange lichaam in een onmogelijke houding gevouwen. Onverbiddelijk zouden de kinderen roepen dat hij de stemmetjes verkeerd deed. Van Nina verwachtten ze dat ze stukgevallen knieën genas met één welgemikte kus en spoken onder het bed verjaagde met een doeltreffende toverspreuk. Ze had niet verwacht dat ze zo'n goede moeder zou zijn, maar ze bleek een natuurtaalent. Voor al het andere had ze hard gewerkt – geen klacht, maar een feit. Ze was er tenslotte een eind mee gekomen. Niet voor niets hield ze van storm en hoogtij.

Uiteindelijk maakte Nina toch rechtsomkeert en liep terug naar het beginpunt. Doordat ze nu wind mee had, duurde de wandeling min-

der lang dan op de heenweg. De Volkswagen Passat stond er verloren bij op de parkeerplaats, waar in de zomer met moeite een plekje te vinden viel. Met hun windschermen namen badgasten tijdens het hoogseizoen het strand in. Nina was elk jaar weer blij wanneer ze definitief wegmarcheerden op hun plastic slippers en de invasie voorbij bleek. Tijdens de wintermaanden beschouwde Nina het strand van Zandvoort als haar biotoop.

Ze deed de achterklep van de auto open om Bob binnen te laten. De hond draaide een rondje en ging dankbaar liggen. Nina stak de sleutel in het contact, maar bleef stilzitten. Vanuit haar ooghoek zag ze dat er een klodder vogelpoep boven op de ruit zat. De auto moest nodig worden gewassen, maar het kwam er niet van om naar de wasstraat te gaan. Als ze een lijst zou maken van de dingen die er niet van kwamen, was ze morgenochtend nog bezig. Bovenaan stond Hugo. Hugo en zij, dat kwam er ook al heel lang niet van. Zij wist het en hij wist het, al zou hij het vast ontkennen. Hugo de hardloper. Zo consequent als hij dagelijks zijn kilometers maakte, zo liep hij van hun problemen weg. Ze waren er beiden aardig bedreven in om te doen alsof er niets aan de hand was. Vanavond zou Nina hem duidelijk maken dat ze het spel niet langer meespeelde, hoezeer ze ook opzag tegen het gesprek. Ondanks zijn lengte school in Hugo een jongetje dat ze wilde beschermen tegen de boze buitenwereld.

Van achter uit de auto kwam een diepe hondenzucht. Via haar achteruitkijkspiegel keek ze naar Bob, een grote berg haar waarin kop en staart met moeite vielen te herkennen. Scheiding. Het woord drong zich de laatste tijd aan haar op, al durfde ze het niet uit te spreken. Hugo en zij waren vanaf hun studententijd bij elkaar en sinds de geboorte van de tweeling, acht jaar geleden, konden ze het moreel gezien niet maken om uit elkaar te gaan. Ze waren Hugo en Nina, twee verstandige mensen die geen gekke dingen deden, zoals scheiden en de kinderen een trauma van jewelste bezorgen.

Het probleem was dat Nina altijd alles voor zich zag. Hugo, alleen in hun chaotische huis, omgeven door de meubels die ze samen hadden gekocht. In de loop der tijd waren de bank en de stoelen verkleurd, en hadden ze vetvlekken opgelopen die er niet meer uit gingen. Maar Nina en Hugo hadden ze nooit vervangen omdat het hún verkleurde, vetgeklepte meubels waren – oké, ook omdat ze allebei opzagen tegen

het bezoek aan een meubelboulevard. De vaalheid en de vlekken vielen hun inmiddels niet meer op. Nina had strategisch wat kussens geplaatst, maar die hadden binnen de kortste keren de smoezeligheid van de rest van de zithoek overgenomen, alsof er sprake was van een epidemie. Ze begon bijna weer te huilen om dat beeld van haar zojuist verlaten Hugo op hun oude bank, met een kussen op schoot als substituuut voor een knuffelbeer.

Nina pakte haar tas van de achterbank en begon er ongeduldig in te rommelen, op zoek naar haar mobiel. Ze moest gewoon even met iemand praten, dan klaarde ze vast wel weer op. Nadat ze elk mogelijk vakje had doorzocht, keerde ze de tas om op de bijrijdersstoel, wat een interessant stilleven opleverde: kassabonnen, boodschappenbriefjes, een verdwaalde handschoen van de kinderen, een lippenstift die ze nooit gebruikte, pakjes zakdoeken, verscheidene halflege rollen drop en een envelop die ze dagen geleden al op de bus had willen doen. Ergens in die berg vond ze haar mobiel. Ze keek op de display: vijf oproepen gemist, allemaal van Hugo. Niet nu. In plaats daarvan drukte ze op voorkeursoets drie, waarmee ze het nummer belde van Delphine. Twee dagen geleden waren Delphine en zij teruggekeerd van hun jaarlijkse vriendinnenweekend, dat ze hadden gevierd in een hotel op de Veluwe waar je kon golfen en wijnproeven. Aan golven deden ze niet, maar aan wijnproeven des te meer. Traditioneel hadden ze een hotelkamer gedeeld en ze hadden in bed als twee schoolmeisjes tot diep in de nacht liggen praten. Daar had Nina haar twijfels voor het eerst uitgesproken. ‘Piet, hoe het ook afloopt, het komt goed,’ had Delphine gezegd. Bij haar was ze Piet. Onbesuisd, onbevangingen, soms op het onverantwoordelijke af. Veel ‘on’, dat beviel haar. Onverschrokken was een groot woord, maar Piet kwam wel in de buurt. Delphine riep dat in haar op.

Tot Nina’s teleurstelling kreeg ze direct Delphines voicemail en ze hing op voordat de pieptoon volgde, bang dat ze te neerslachtig zou klinken als ze wat insprak. Nina gaf te veel gas en reed weg zonder in haar spiegels te kijken.

Hugo stond haar aan het begin van het garagepad op te wachten met een zorgelijk gezicht, alsof hij haar onheilstijding verwachtte. Zijn zware wenkbrauwen waren gefronst en zijn bovenrug leek gekromder

dan anders, klaar om de klap op te vangen. Ondanks de kou droeg hij geen jas.

Nina parkeerde de Passat voor de deur. Hugo had liever dat ze hem in de garage zette, maar als hij zelf zo pontificaal op het tuinpad bleef staan, ging dat niet lukken. Door de autoruit keken Hugo en zij elkaar aan. Hoi, zei Hugo woordeloos en zij beantwoordde zijn groet. Ze voelde zich ineens doodmoe. Misschien was het geen goed idee om dit gesprek vanavond te voeren en kon ze beter tot morgen wachten. Straks barstte ze weer in tranen uit, dat was het laatste wat ze wilde. De zeldzame keren dat ze in Hugo's bijzijn had gehuild verlamde hij compleet.

In een reflex greep Nina haar tas en drukte die tegen zich aan. Delphine pestte haar er graag mee dat ze al sinds mensenheugenis met Hugo was. Nog geen overspelige kus had ze uitgewisseld, laat staan dat ze ooit een affaire was begonnen. Er waren wel mannen geweest die interesse toonden, maar Nina prefereerde een kameraadschappelijke manier van doen waarmee ze hen doeltreffend op afstand hield. Veilig terrein. Liever een por in de zij of een klap op de schouders dan een erotisch getinte aanraking. Als ze dat lang genoeg volhield, smolt de seksuele spanning vanzelf. Wat er overbleef, was wederzijdse waardering. Toen ze dat eens tegenover Delphine had laten vallen was die bijna gestikt in een slok witte wijn. 'O, Piet, waardering, toe nou toch,' had ze gehijgd, toen ze weer bij machte was te spreken. 'Wie zit daar nu op te wachten?' Nina had nog nooit een man verlaten, ze zou niet weten hoe dat moest. Een algeheel gebrek aan oefening, daar zat ze nu maar mooi mee.

Hugo verroerde zich niet en stond met zijn armen strak over elkaar geslagen. Ze opende het portier. Zoekend naar de autosleutel tastte ze in haar zakken en boog voorover naar de passagiersstoel, tot Hugo zei: 'In het contact.' Daar zat de sleutel inderdaad nog in. Ze gooide het portier achter zich dicht en deed de achterklep open om Bob eruit te laten. Een windvlaag trok aan haar krullen, die zich stug aan haar hoofd vasthielden. Om onverklaarbare redenen hield Hugo van haar haren. Ze rilde van de kou en de vermoeidheid, zag aan zijn kleurloze lippen dat hij het net zo koud had als zij.

'Hugo,' begon ze, maar op hetzelfde moment zei hij: 'Ik moet je wat vertellen.'

Ademhalen ging moeizaam, alsof ze met zware tegenwind op de fiets zat.

‘Nina.’ Hij klonk aarzelend.

Ze keek naar haar voeten, naar haar witte gympen, die zanderig getuigden van haar escapade aan zee en bij nader inzien niet zo wit meer waren.

‘Niet zeggen,’ antwoordde ze in een opwelling. Ineens was ze bang dat hij haar somberste gedachten zou uitspreken. Misschien wilde hij niet meer vechten voor hun huwelijk en had hij besloten dat ze maar beter uit elkaar konden gaan.

‘Heb je het al gehoord dan?’ vroeg Hugo.

‘Wat?’ Ze probeerde haar stem onder controle te krijgen. ‘Wat heb ik al gehoord?’

Hugo’s lichtblauwe ogen keken lief en tegelijkertijd bezorgd op haar neer, zoals hij naar Lidie of Casper keek als ze zich pijn hadden gedaan.

Hij zei: ‘Delphine is weg.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Ze is vertrokken. Kick heeft het vandaag ontdekt.’

‘Wát?’ Haar hersenen verwerkten de informatie met moeite.

‘Ze heeft een briefje achtergelaten.’

‘Wat bedoel je met “weg”? Waar is ze heen dan?’

‘Dat weet niemand. Ze heeft hem verlaten. Kick. En de kinderen.’

‘Dat kan niet,’ zei Nina. ‘Ik geloof er niks van.’

Er trok een spoor van irritatie over zijn gezicht. ‘Ik heb de hele tijd geprobeerd je te bereiken. Waar zat je in godsnaam? En waarom nam je je telefoon niet op?’

Ze staaarde naar zijn sleutelbeen, zich concentrerend op de paar aarzelende haren die er vlak onder groeiden. Hij zou op z’n minst zijn blouse kunnen dichtknopen en een sjaal omslaan. Elke dag vertelde ze haar kinderen dat ze zich warm moesten aankleden, maar hij liep erbij alsof hij naar een longontsteking solliciteerde. Ze ritste haar windjack tot bovenaan dicht en stopte haar handen in de mouwen. De tas gleed van haar schouder, maar ze liet hem zonder pardon op de tegels landen.

Automatisch tastte ze naar de harige kop van Bob, die trouw naast haar wachtte, en aaide hem. ‘Ik was op het strand.’

‘Je was op het strand. Terwijl wij ons hier allemaal doodongerust maken, ga jij... Weet je wel hoe laat het is?’

‘Nee, geen idee. Laat.’

‘Te laat,’ zei hij grimmig.

Ze probeerde de situatie tot zich te laten doordringen. Delphine was vertrokken en had de kinderen niet meegenomen. Alsof ze hen ooit in de steek zou laten. Dat ze Kick had verlaten leek ook onmogelijk. Delphine en Kick hadden een goed huwelijk, ze waren gelukkig samen. Ze hadden zo’n relatie waar anderen alleen maar jaloers op konden zijn. Een stel waarvan iedereen zei: die horen bij elkaar. Waarom had ze er geen idee van gehad dat haar vriendin dit van plan was? Waarom had Delphine haar niets verteld tijdens het weekend, terwijl zijzelf nota bene haar hart had uitgestort? Hoe lang liep ze al met deze gedachte rond? Waar kon ze heen zijn gegaan? De vragen buitelden in haar hoofd over elkaar heen tot ze er duizelig van werd.

Misschien had Delphine geprobeerd te bellen. Ze raapte haar tas op van de grond, pakte haar telefoon en bekeek de display. Weer zag ze de gemiste oproepen van Hugo en toen herinnerde ze zich dat Delphine haar telefoon uit had staan. Misschien was ze bang dat ze weke knieën zou krijgen als Kick haar belde.

Nina zag nu pas de ironie ervan. Onbedoeld had Delphine haar het gras voor de voeten weggemaaid. Ze kon vanavond moeilijk een confronterend gesprek met Hugo gaan voeren over hun huwelijksproblemen. Wat viel er in deze omstandigheden te zeggen? *Hugo, nu we het er toch over hebben...* Typisch iets voor haar. Was ze eindelijk zover, bleek het moment voorbij. Ze beseftte dat ze als een idioot stond te glimlachen, midden op het tuinpad in de ijskoude wind.

‘Weet jij hier soms meer van?’ vroeg Hugo enigszins argwanend.

Het duurde een paar seconden voordat ze zich realiseerde waar hij op doelde en ze trok haar gezicht in de plooi. ‘Nee.’

‘Nina, je moet alles vertellen wat je weet. Kick is in alle staten. Iedereen is in alle staten. Waar wás je nou?’

Vroeg of laat kreeg Nina ongetwijfeld een telefoontje van Delphine. Het drama zou een anekdote blijken, lang niet zo ernstig als het leek. Delphine zou het verhaal opdienen als een aangenaam geurend gerecht en het toetje zouden ze samen delen. Ze belde vast vanavond nog.

‘Ik begrijp er niets van,’ zei Nina. ‘Ik heb geen idee waar ze is. Wist ik het maar.’

‘Jullie zijn net samen een weekend weg geweest,’ antwoordde Hugo. ‘Ik neem aan dat ze toch wel íéts heeft gezegd?’

‘Nee, echt niet.’

‘Wacht, laat me raden. Je hebt Delphine beloofd dat je je mond houdt.’

‘Dus je gelooft me niet.’ Nina voelde haar gezicht verstrakken. ‘Toe nou, Hugo. Ik vind het zelf ook raar dat Delphine niets heeft verteld.’

‘Ja, heel raar.’

In zwijgende afwachting stonden ze tegenover elkaar.

Ten slotte zei ze: ‘Het is koud. Laten we naar binnen gaan.’

Abrupt draaide Hugo zich om. Hij stapte over het hekje heen dat de voortuin omgrensde en liep dwars door de beplanting naar de voordeur. Ze wilde zijn voorbeeld volgen, maar het hengsel van haar tas bleef hangen achter een van de spijlen en ze kon nog net voorkomen dat ze plat voorover viel.

‘Slapen de kinderen al?’ vroeg ze.

‘Ja,’ antwoordde hij met zijn rug naar haar toe. ‘Ze weten trouwens van niks.’

‘O, gelukkig.’

Ondanks het gebrek aan licht opende Hugo blindelings het slot. Nina liep achter hem aan naar binnen. Zacht sloot ze de deur achter zich en schoof het nachtslot erop.

De kinderen lagen veilig boven te slapen, maar waar was Delphine?

Kick

Donderdag 4 december 2008

De meisjes hadden honger. Ze werden steeds ongeduriger en renden voor de zoveelste keer naar de voorkamer om te kijken of Delphines auto kwam voorgereden. Om vervolgens de onvermijdelijke vraag te stellen: waar blijft mama? Hij gaf het standaardantwoord, inmiddels zonder al te veel overtuiging: mama komt zo. Mama bleef weer eens asociaal lang weg, mama nam niet de moeite even naar huis te bellen om te melden dat ze later kwam, mama liet papa met het eten zitten en daarom had papa zin om het visgerecht dat hij zojuist had bereid naar haar hoofd te gooien. Witte stukjes in haar wilde haren, dat zou haar leren. Als hij het lef had een complete maaltijd over haar uit te storten, zou ze vast hard moeten lachen. Dat was het probleem met Delphine. Hij kon niet boos op haar blijven, al deed hij nog zo zijn best.

Kick had de squashbaan om half acht gereserveerd. Hij keek op het klokje van de oven, waarin de vis stond te garen. Kansloos. Hij kon de afspraak met Hugo net zo goed afbellen. Langer wachten op Delphine was geen optie. Straks raakten de meisjes over hun honger heen en wilden ze helemaal niet meer eten. Bovendien had hij zich voorgenomen om ze vanavond op tijd in bed te leggen, wat de laatste dagen nog niet één keer was gelukt.

Hij schraapte zijn keel en zei een paar keer zo vrolijk mogelijk: 'Hallo, met Kick.' Als hij het vaste nummer belde, liep hij kans dat hij Nina aan de lijn kreeg en daar had hij nu geen zin in. Hij wilde dat Delphine wist hoe hij erover dacht, alleen niet via Nina. Die twee hielden elkaar als twee pubers van elke tochtvlaag op de hoogte. Delphine beweerde graag dat ze Nina uit een vorig leven kende. Als wat? vroeg hij haar dan plagerig. Dienstbodes, grafdelvers, garnalenpellers, afge-

tobde moeders met ieder elf ondervoede kinderen? Hij kende haar antwoord. Van adel waren ze geweest, minstens, welgestelde dames die neerzegen op hun canapé – als hun korset het toeliet – om de laatste romances en verwickelingen binnen de hogere kringen door te nemen.

Terwijl hij aardappels tot een puree stampte, hield hij de telefoon aan één oor en belde Hugo op zijn mobiel.

‘Kick, jóngen,’ zei Hugo, bij wijze van groet.

Kick hield het kort en zei dat de afspraak niet door kon gaan omdat hij zonder oppas zat. Hugo antwoordde dat hij het jammer vond, wenste hem een goede avond en hing op.

Kick haalde de dampende schaal uit de oven, riep: ‘Aan tafel jullie!’

‘Maar mama dan?’ vroeg Puck, kijkend naar het bord dat op Delphine stond te wachten.

‘Geen gemaar,’ antwoordde hij, ‘we gaan nú eten.’

Puck en Nora lieten de vis links liggen en aten de puree met lange tanden. Geïrriteerd keek hij toe. Hij zou die twee net zo goed een opgewarmd blikje hondenvoer kunnen voorzetten.

‘Het is ook altijd hetzelfde. Eet nou verdomme eens normaal.’

Puck keek verschrikt op. Hij wist wat ze wilde zeggen: je mag niet vloeken. Maar toen ze zijn boze gezicht zag, bedacht ze zich. Snel nam ze een hap van haar vis en ging kauwen.

Schuldgevoel laaide in hem op. De laatste tijd lukte het hem niet zijn geduld te bewaren en schoot hij veel te vaak uit zijn slof. Hij zag zijn dochters later al in gothic gewaden, doorzeefd met piercings, door het Midden-Oosten liften. Ze zouden er vriendjes op nahouden die Tor en Waldemar heetten. Ze zouden zich laten omdopen tot Prembodhi en Santoshi en hun vader niet meer willen kennen.

Puck kneep veel te veel ketchup uit de fles die ze blijkbaar uit de koelkast had gepakt. Hij zei er niets van. Als haar zus van zes ketchup met puree at, wilde Nora – drie jaar jonger – dat ook. Ze nam de fles van Puck over en sprayde er onbekommerd mee over het tafelkleed.

‘Op je bord, niet ernaast, Noortje,’ verzuchtte Kick zonder overtuiging.

Ze keek hem blij aan, alsof hij haar een compliment had gemaakt. Nu begon het geklieder met eten, het eindeloze prakken en schuiven. Puck tekende een gezicht met ketchup, waar Nora om moest lachen.